

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ashley Flowers
with Alex Kiester
The Missing Half

Copyright © 2025 by Ashley Flowers

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

EŠLI FLAUIERS

S ALEKS KISTER

POLOVINA KOJA
NEDOSTAJE

Prevela sa engleskog
Gordana Subotić

Stēla

Dvema ženama koje su nas odavno, kao devojčice, naučile šta je sestrinska ljubav. Alisa Flauers i Rejčel Kister, ova je za vas!

PROLOG

Dok je trčala, oštar žbun zari joj se u koleno kao iskrzani špicasti nokat. Zaječa od bola, onda pokri usta rukom. Tiho. Moraće da bude tiha. Ali močvarno zemljište bilo je varljivo u noći i mada je mnogo puta prošla pored tog mesta, nikad ranije nije bila unutra. Krošnje su bile guste, gutale su sjaj zvezda, a vazduh oko nje je bio gust, ispunjavao joj je nozdrve tajanstvenim, zemljanim mirisom.

Čvrsto tlo pod njenim nogama pretvorilo se u blato, gutajući joj stopala. Napravila je još nekoliko koraka naslepo, onda se našla u vodi. Površina ljigava od algi zapljuskivala joj je butine. Baš kad je izvukla stopalo iz blata koje ga je usisavalo, vrhom cipele zakačila je nešto – kamen? Granu? – i poletela napred uz pljusak, glasno kao sirenom objavivši svoje prisustvo.

Pogledala je preko ramena, ali sve što je videla bila je tama.

Čekala je, ne pomerajući se, ne dišući.

Dok je nepomično stajala u vodi, iz mračnih delova njenog mozga koji nisu bili uključeni u samoočuvanje neočekivano joj je sinulo sećanje na nju i njenu sestru na jezeru. Lice njene sestre bilo je iskrivljeno u smeh, njihovi bikiniji su se nadimali ispod površine vode, nos je obema bio crven i ljuštio se. Razmišljala je o tome kakav je bio osećaj izmamiti osmeh sestri i shvatala da je, čak i da je noćas uhvate, bar proživela život uz neke sitne, srećne trenutke.

Onda se grančica slomi pored nje, te je mogla da misli samo na jedno.

Beži.

1.

2019.

Skupljam izbljuvak pored nagradnog automata kad primetim da me posmatra.

Sedi u sali, tamo gde se završavaju stolovi, a počinje igraonica, pored starih flipera koje niko više ne koristi. U ranim do srednjim tridesetim, s pomalo umornim licem roditelja, uklapa se u sliku naše mušterije ovde u *Zemlji zabave*, mestu za proslave rođendana svakog deteta u Mišavaki u Indijani. Ali na stolu nema nijednog uobičajenog dokaza da ima dete, izmrvljenih štapića od sira, paketa vlažnih maramica ili odbačenih akci- onih figurica. Samo polupopijeno bezalkoholno piće. Kad je primetila da je gledam, klimnula je glavom, pa se okrenula na drugu stranu.

Ima nečeg čudnog u tom pokretu što me navodi na pomi- sao da je nervozna, kao loš privatni detektiv koji se pravi da je nehajan. I dalje je gledam da bih videla traži li pogledom dete u vreći igraonice, ali ona samo zuri nekud pored svog pića, palcem trljajući čašu. Naša ponuda za večeru svodi se na ma- snu picu ili na gumaste burgere, donja strana stola ulepljena je žvakaćim gumama, a buka u pozadini odjekuje od dečje cike. Ako nema decu, šta dođavola tu radi?

Žena načas pogleda ka meni, pa ponovo odvrti pogled. Na- kostrešile su mi se malje na potiljku.

Još nekoliko puta sam prešla briskom preko bare žutog izbljuvka, isprala briska i kofu da bih mogla da ih vratim u ostavu s priborom za čišćenje, pa pogledom pretražila odaju u

potrazi za svojim šefom Bredom. Spazila sam mu potiljak dok je prilazio kompjuteru za kojim pravimo račune za mušterije, pa sam, prvo hodajući, a onda potrčavši, krenula da ga sustignem. „Hej, Brede?”

Okrenuo se, a blagonaklon osmeh raširio mu se preko lica. „Nik, zdravo. Šta ima?”

Bred Endruz mi je pre osam godina dao posao u *Zemlji zabave* iz čistog nepotizma, u vreme dok sam kao srednjoškolka radila preko leta. Bio je kum na venčanju mojih roditelja i dok sam rasla, naše porodice su svako letovanje provodile zajedno. On i njegova žena Sendi više su mi ujak i ujna od onih s kojima me povezuju rođачke veze. Ali niko od nas nije mogao predvideti koliko dugo ću tu ostati, te naš odnos ponekad pokazuje znake umora.

„Ona žena.” Klimnula sam glavom ka njoj. „Mislím da je sama ovde. Možda bi trebalo da je držimo na oku.”

„Koja žena?” Bred se zapiljio preko mog temena. „Ona u plavom?”

„Nije dovela decu.” Nema potrebe da objašnjavam. S vreme na vreme u *Zemlju zabave* dođe neko – sredovečni muškarac bez dece koji predugo zuri. Takve obično zamolimo da odu.

„Meni izgleda prilično bezopasno. Možda malo usamljeno, ali bezopasno. Zar ne?”

Prevrnula sam očima. Bredov muški šovinizam ispoljavao se nepomućenom verom u poštenje iskrenijeg pola. Verovatno misli da se njegova žena Sendi ne samozadovoljava kad on nije tu ili da ne mašta o vezi za jednu noć s mladim blagajnikom u samoposluzi. Pomisao na ženu s lošim namerama zaprepastila bi ga.

„Posmatrala me je.” Zažalila sam zbog tih reči i pre nego što sam ih izgovorila.

Ponovo je ovlaš pogledao ka ženi, ali ona je zurila u svoje piće. „Jesi li sigurna?”

„Znaš šta, nije važno. Verovatno sam samo...” Završetak moje rečenice visio je u vazduhu između nas. Nisam morala da kažem Bredu da su mi paranoja i sumnjičavost ušli u naviku. Bio je tu pre sedam godina kad mi se život izvrnuo naglavačke i viđao me je skoro svakog dana od tada.

„Sigurna si? Mogu da odem i proverim ako...”

„Ne”, rekla sam. „U redu je.” Zнала sam da se ionako ponudio samo da bi mi udovoljio.

Bred mi je proučavao lice. „Jesi li dobro, Nik?”

„Dobro sam.”

„Samo... Znam da ti se sada mnogo toga dešava s... programom i svim tim.”

Isprva sam pokušala da prećutim detalje svog „programa”, ali moj rodni grad je mali, a vožnja pod dejstvom alkohola je sočan trač. Osim toga, nikad nisam imala izgleda da zatajim to Bredu. On i moj tata su svake nedelje zajedno išli na pivo. „Dobro sam”, ponovila sam.

„Dobro. Dobro.” Bred je klimao glavom. „Nego, slušaj. Javi mi ako ti bilo šta treba, važi? Ako ikad poželiš da razgovaraš...”

Malo sam omekšala na to, ali oboje znamo da ga nikad neću uzeti u obzir kad je reč o tome. Pored ovog posla koji radim kako bih platila izrečenu kaznu, nedeljnih odlazaka na sastanke anonimnih alkoholičara, pripremanja za pojavljivanje pred sudom i društveno korisnog rada u lokalnom azilu za životinje, nemam baš emocionalne snage za poveravanje. Ali pre svega, odavno sam naučila da je obamrlost bolja od bola. Toliko dugo nisam razgovarala da nisam sigurna ni da znam kako bih počela.

Pogled mi je skliznuo na ženu u plavom, ali ona je otišla, njen sto je bio prazan, čaša poluprazna. Da li me je videla da razgovaram sa šefom, pa otišla pre nego što bismo mogli da je izbacimo? *Prestani*, rekla sam svom uskomešanom umu. *Paranoična si*.

„Verovatno bi trebalo da se vratim poslu”, rekla sam Bredu. Potapšao me je po ramenu. „Trebalo bi da dođeš na večeru, Sendi bi bilo drago da te vidi.”

Kad se okrenuo da ode, još jednom sam preletela pogledom po prostoriji u potrazi za onom ženom, ali nigde je nisam videla.

Zatvorili smo sat kasnije, pa sam izašla kroz dvokrilna vrata *Zemlje zabave* i kročila u letnje večer Indijane. Preda mnom se pružao skoro prazan parking, a telefonski kablovi premrežavali su crno nebo iznad njega. Zapljusnula me je vrelina. Otključala sam bicikl na stalku, pa spustila katanac u ranac.

„Nikol! Nikol Monro.”

Okrenula sam se i ugledala ženu u plavom kako izlazi iz senke drveta na obod parkinga. Stegla sam guvernal bicikla. Kad se suoče sa opasnošću, većina ljudi svodi svoje reakcije na bori se ili beži. Ja se sledim. I mrzim sebe zbog toga.

„Samo želim da razgovaramo.” Podigla je ruke kao da se približava divljoj životinji. „O Kejsi.”

Ime moje sestre bilo je kao pesnica u stomak, želim da ga zbrišem sa usana te neznanke. Iako mi se godinama niko nije ovako pojavio na poslu, bilo je bezbroj sličnih u mom životu. Novinara, voditelja podcastova, blogera. Ljudi koju očekuju moje željno učestvovanje dok moju tragediju pretvaraju u svoje dolare. „Neverovatno”, promrmljala sam, okrenuvši se da odem.

„Sačekaj!” Bilo je trzaja oćavanja u njenom glasu. Verovatno ima tesan rok, rekla sam sebi, osetivši ubod bezdušnosti. *Dobro*, pomislila sam. *Nek se migolji*. „Trebam mi samo malo tvog vremena. Molim te.”

„Moram da uhvatim autobus.” Moj advokat je uložio molbu sudu da mi daju privremenu dozvolu za vožnju do posla,

ali dok se to ne reši, preostaje mi samo ovo. Natovarim bicikl u autobus, vozim se osam kilometara do stajališta najbližeg mojoj kući, onda biciklom pređem preostala tri kilometra. Ovaj autobus je poslednji za to veče. Ako ga propustim, moraću ceo put da pređem biciklom po mraku.

Već sam pošla kad je rekla: „Znam da ti je bolno da razgovaraš o...”

Okrenula sam se. „Ti *znaš*?” Nisam imala vremena za pravednički gnev, ali dirnula me je u živac. Ljudi misle da mogu da saosećaju s mojim bolom zato što su jednom odslušali pedesetpetominutnu epizodu o tome.

„Ja...”

„Nastavi”, rekla sam. „Stvarno. Volela bih da znam kako bi ti, jebote, potpuna neznanka, mogla znati kakav je osećaj razgovarati o *mojoj* sestri.” S vremenom se moj bol pretvorio u bes. Sad mi živi tik ispod kože. Probuši je i prokrvariću. „Jesi li ti nekakva vidovnjakinja? Ili čekaj, ne, da pogađam. Ti si empata. Je l’ tako? Jednostavno sve osećaš *tako* duboko?”

„Ne, ja...”

„Ne znaš ti kakav je to osećaj. Ne možeš znati. Zato me, molim te, ostavi na miru, jebote.”

Ovog puta sam već sela na bicikl i udaljila se kad je doviknula za mnom. Mislila sam da ne postoji ni jedna jedina stvar koju bi ta žena mogla reći da bi me zaustavila, ali prevarila sam se.

2.

Kao da sam uskočila u vodu. Vazduh je gust oko mene, zvuci prigušeni. Sve je iščezlo dok su mi ženine reči odjekivale u umu.

„I moja sestra je nestala. Baš kao Kejsi.”

Toliko retko izgovaram naglas ime svoje sestre – život mi je tako manje bolan – da su slogovi prohujali kroz mene kao nava-la krvi. *Kej-si, Kej-si, Kej-si*. To me je odvuklo nazad u prošlost i mada sam pokušala da se oduprem, bilo je kao da pokušavam da zadržim mokru ribu koja se migolji. Onda iznenada, prvi put posle toliko godina, vratila sam se u 2012. Leto je posle moje prve godine u srednjoj školi, a Kejsi je još živa.

Probudila sam se oko pola deset sa otupljujućom mamurnošću. U ustima osećam ukus piva, a kad se pogledam u ogledalo, oči su mi crne. Kao mnogo puta ranije, zaboravila sam da se umijem kad sam stigla kući. Dan se proteže preda mnom kao svi ostali tog leta – otupljujuća smena u *Zemlji zabave* preko dana, a onda uveče bilo kakva zabava koju Kejsi i ja možemo da smislimo.

Otapkala sam bosonoga hodnikom do njene sobe, tiho pokuca-vši na vrata. „Kejs? Jesi li ustala?”

Želela sam da se opružim na uznožje njenog kreveta, kao što sam često radila proteklih nekoliko meseci, da procaskam o protekloj večeri. To nam je bila povremena tradicija, nešto što radimo kad imamo vremena. Ležimo zajedno, Kejsi ispod pokrivača, ja preko njih, glasovi su nam još grubi od spavanja i smejemo se toliko da ne možemo da prestanemo. To nam je bilo najdraže nadmetanje: koja može više da se smeje. Omiljena

Kejsina priča bila mi je ona u kojoj priča utiske o nespretnim, smušenim dečacima koji su se tog leta zagrejali za nju. „Prava su deca”, uvek bi rekla svojim spokojnim glasom. „Meni treba muškarac, Nik. Pravi muškarac, jebote.”

Ali tog dana je u njenoj sobi bilo tiho. „Kejs?”, ponovila sam. Pošto nije odgovorila, odškrinula sam vrata. U sobi nikoga nije bilo.

Na kraju hodnika, vrata sobe naših roditelja bila su odškrinuta nekoliko centimetara, što je značilo da oni nisu unutra. Vrata kupatila koje sam delila s Kejsi bila su širom otvorena, svetlo isključeno. Ušla sam u kuhinju. Nigde nikog.

Mama i tata su nas uvek odgajali da budemo slobodne. Kao deca, Kejsi i ja smo bile divlje, leta smo provodile sve vreme bosonoge i oguljenih kolena, danima u istom kupaćem kostimu da ne moramo da se presvlačimo za bazen. Tog leta su naši roditelji presekli ionako dugačak povodac. Pretpostavljam da su smatrali da to ima smisla zato što je Kejsi sad išla na koledž i veći deo godine provodila stotine kilometara daleko, a onda su i mene obuhvatili time. Iako smo obe radile skoro puno radno vreme, Kejsi i ja smo pomalo živele kao nomadi, spavale kod prijatelja i izlazile po celu noć.

I za razliku od mnogih roditelja u gradu, nama su radili i otac i majka, otac u mrestilištu riba, dok je mama prodavala vitaminske dodatke preko kol-centra u Saut Bendu. Oboje bi odlazili ujutru pre nego što mi ustanemo.

Sve to govorim da bih istakla da nije bilo uobičajeno probuditi se u kući u kojoj nikoga nema.

Spremila sam se za svoju smenu u *Zemlji zabave*, umivši se i vezavši kosu u konjski rep. Obukla sam uniformu koja je smrdela na masnu picu, pa iskapila čašu soka od pomorandže. Obe smo radile u Grejp roudu, trgovačkoj ulici s više od stotinu različitih radnji koje su nudile posao preko leta, mesta kao što su

Oliv garden, Best baj, Pejles. Kejsi je radila u staroj prodavnici ploča *Rouzis records*, oko četristo metara južno od *Zemlje zabave*. A kako smo delile kola, obično smo se zajedno vozile na posao. Ali kad je trebalo da krenemo, ona još nije stigla kući. Proverila sam telefon. Nije bilo poruka.

„Hvala ti, Kejsi”, promrmljala sam, pretpostavivši da je prenoćila kod prijateljice Loren i planirala da se na posao odveze od nje. I Loren je radila u prodavnici ploča i često bi se dovezla s njom, ali bilo bi lepo da mi je javila.

Ušla sam u kuhinju da uzmem ključeve od kola s pulta, gde smo ih obično ostavljale, ali ključevi nisu bili tu, a nisam mogla da se setim koja je poslednja koristila kola. Protekle večeri je grupa nas odnela gajbu piva na polje kukuruza izvan grada, ali mene je dovezla prijateljica, a Kejsi je još ostala.

Pretražila sam kuću. Svoju sobu, njenu sobu, dnevnu sobu, kupatilo. Naposletku sam izašla, misleći da je možda jedna od nas ostavila ključeve u kolima, ali kad sam se obrela napolju, videla sam da kola nema.

„Ti to mene zajebavaš?” Izvukla sam mobilni iz džepa i pozvala Kejsi. Prebacio me je na govornu poštu, te sam ponovo pozvala. Govorna pošta, govorna pošta. Pustila sam joj poruku: **Planiraš da dođeš po mene ili šta???** I još jednu: **I ja imam posao, znaš. Potom: Kejs, šta se, jebote, događa? Moram da trčim na bus, hoćeš li večeras doći po mene ili planiraš opet da me ispališ?**

Otrčala sam na autobusko stajalište, zakasnivši dvadeset minuta na posao, preznojena. Rekla sam Bredu šta se dogodilo, a on mi se škrto osmehnuo. „Razumem”, rekao je. „Samo gledaj da ti se to ne ponovi.” Onda mi je pažnju zaokupilo žongliranje poslužavnicima punim hrane, zamena karata za igraonicu za gumice u obliku životinja i pevanje rođendanske pesme *Zemlje zabave*, što bi mi trebalo zabraniti. Nisam pomislila na Kejsi dok devet sati kasnije nisam završila. Ali kad sam je pozvala,

ponovo me je prebacio na govornu poštu. Prekinula sam pre nego što mi je snimljeni glas rekao da ostavim poruku posle zvučnog signala.

Osetila sam trzaj zabrinutosti, kao da se zupčanik u mojim grudima zategao za još jedan zubac. Bila sam sigurna da postoji neko objašnjenje. Nešto je iskrslalo, te je isključila zvono. Ipak, Kejsi je bila odgovorna. Zaboravnost, spontanost – to je bio moj teren, ne njen. Prebacila sam svoj ranac, pa pošla u prodavnicu ploča udaljenu četiristo metara.

Vazduh u prodavnici je mirisao na stare knjige, a kad sam ušla, treperio je od zvuka nekog nepoznatog benda koji je Kejsi ranije puštala, ali nisam mogla da mu se setim imena. Nizovi ploča bili su ogromni i dok sam prolazila, prelazila sam rukom preko njihovih ivica, podsetivši se zašto je Kejsi toliko volela da bude tu – bilo je kao da nestaješ u muzici.

Ali kad sam pogledala prednji deo radnje, nisam je videla. Činilo se da Loren radi sama.

„Zdravo, Loren. Gde je Kejsi?”

Slegnula je ramenima. „Ne znam. Nije ovde.”

„Već je otišla?”, upitala sam. „Trebalo je da me poveze.”

„Ne.” Loren je odmahнула glavom. „Nije otišla. Celog dana je nisam videla.”